

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 109/25

Luxembourg, 4. september 2025

Sodba Sodišča v zadevi C-305/22 | C.J. (Izvrševanje kazenske sankcije na podlagi ENP)

Pravosodni organ ne more zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje in sam prevzeti izvršitve kazni brez soglasja države, ki je ta nalog izdala

Odreditvena država lahko brez tega soglasja ohrani evropski nalog za prijetje in sama izvrši kazen na svojem ozemlju

Evropski nalog za prijetje je poenostavljen sodni postopek, določen s pravom Unije,¹ ki omogoča prijetje osebe v državi članici, v kateri se nahaja, in njeno predajo v državo članico, ki je izdala nalog, da se tam kazensko preganja ali da bi v njej prestajala kazen, na katero je bila obsojena. Na tem področju sta načeli vzajemnega zaupanja in vzajemnega priznavanja podlaga za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah in določata pomembno pravilo: države članice morajo izvršiti vsak evropski nalog za prijetje. Neizvršitev takega naloga je torej mogoče le izjemoma. Sodišče je v tej sodbi pojasnilo, zakaj neizvršitev evropskega naloga za prijetje zaradi izvršitve kazni v državi, v kateri oseba, na katero se ta nalog nanaša, prebiva, velja le, če izvršitveni pravosodni organ spoštuje pogoje in postopek v zvezi s priznanjem obsodilne sodbe in prevzemom izvršitve navedene kazni, ki je določen z drugo ureditvijo Unije.

Višje sodišče v Bukarešti je leta 2017 romunskega državljana obsodilo na zaporno kazen, ki je 10. novembra 2020 postala pravnomočna. Navedeno sodišče je 25. novembra 2020 zoper to osebo izdalo evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve te obsodbe. Ta oseba je bila 29. decembra 2020 prijeta v Italiji. Vendar so italijanski sodni organi zavrnilo predajo zadevne osebe romunskim organom. Ti organi pa so se odločili, da bodo priznali obsodilno sodbo višjega sodišča v Bukarešti in kazen izvršili v Italiji. Menili so namreč, da bi se s tem povečale možnosti za socialno rehabilitacijo zadevne osebe, ki zakonito in dejansko prebiva v Italiji. Poleg tega so italijanski pravosodni organi od prvotnega trajanja kazni odšteli obdobja pripora, ki jih je obsojenec že prestal v Italiji, in sočasno zanj odredili hišni zapor s pogojno odložitvijo izvrševanja. Romunski pravosodni organi pa nasprotujejo tako priznanju obsodilne sodbe kot njeni izvršitvi v Italiji. Vztrajajo pri tem, da evropski nalog za prijetje, izdan zoper romunskega državljana, še vedno velja. Zato je treba po mnenju romunskih organov osebo predati in njeno kazen izvršiti v Romuniji, in ne v Italiji.

Višje sodišče v Bukarešti, ki odloča o sporu, se je odločilo, da Sodišču postavi vprašanje, zlasti, ali zavrnitev predaje osebe, zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve zaporne kazni, predpostavlja, da je odreditvena država soglašala z izvršitvijo kazni v drugi državi članici. Poleg tega se sprašuje, ali odreditvena država, če ne soglaša s tem prevzemom v skladu s posebnimi pravili prava Unije na tem področju,² ohrani pravico do izvršitve kazni in torej do ohranitve evropskega naloga za prijetje.

Sodišče je v sodbi najprej opozorilo, da evropski nalog za prijetje temelji na načelu medsebojnega zaupanja in da je zavrnitev izvršitve izjema, ki jo je treba vedno razlagati ozko.

Zato morajo pravosodni organi države članice, ki zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje zato, da bi se obsodba izvršila na ozemlju te države, pridobiti soglasje organov odreditvene države članice glede prevzema izvršitve kazni, ki je bila izrečena v zadnjenavedeni državi. To soglasje pomeni, da se obsodilna sodba, ki jo je izdala odreditvena država članica, skupaj s potrdilom pošlje izvršitveni državi članici. Brez tega soglasja pogoji za prevzem

izvršitve niso izpolnjeni in je treba zadevno osebo predati. Cilj povečanja možnosti za socialno rehabilitacijo, na katerega se sklicujejo italijanski organi, namreč ni absoluten in ga je treba uskladiti z načelnim pravilom, da države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje.

Ob upoštevanju različnih funkcij kazni v družbi se lahko organi države članice, v kateri je bila oseba obsojena na kazen odvzema prostosti, upravičeno oprejo na argumente kazenske politike, ki so značilni za to državo, da bi upravičili izvršitev izrečene kazni na njenem ozemlju in posledično zavrnil posredovanje obsodilne sodbe in potrdila za izvršitev kazenske sankcije v drugi državi članici. Če so bili z zavrnitvijo izvršitve evropskega naloga za prijetje kršeni bistveni pogoji in postopek, določen s pravom Unije, ta evropski nalog za prijetje vsekakor ostane v veljavi in odreditvena država ohrani pravico, da naloženo kazen izvrši na svojem ozemlju.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo in povzetek sodbe](#), kadar je bil ta povzetek pripravljen, sta objavljena na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 43032793.

Posnetki z razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Ostanite povezani!

¹ [Okvirni sklep 2002/584/PNZ](#) z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami.

² [Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ](#) z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji.